

Grunder och huvudargument

Genom det ifrågasatta beslutet har kommissionen undantagit DekabDE i polymera material från förbudet i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/95/EG om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter ⁽¹⁾ (nedan kallat basdirektivet).

Den danska regeringen hävdar att det ifrågasatta beslutet innehåller rättsliga brister, eftersom DekabDE i polymera material undantagits från förbudet i basdirektivet i strid mot förutsättningarna i detta.

- Det är inte nödvändigt att undanta ämnet med hänsyn till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.
- Kommissionen har inte undantagit någon särskild användning av ämnet från förbudet, men har i praktiken undantagit ämnet generellt i all användning av polymera material.
- Kommissionen har inte styrkt att möjligheter saknas att ersätta eller eliminera DekabDE i polymera material, vilket den danska regeringen påstår är möjligt, och
- Kommissionen har inte gjort någon bedömning av om den negativa miljö- hälso- och konsumentskyddsbelastning som skulle följa om ämnet ersattes är större än de möjliga miljö- hälso- och konsumentskyddsfördelarna

Danmarks regering gör dessutom gällande att kommissionen betonat ett rättsstridigt kriterium, nämligen en generell riskbedömning av det undantagna ämnet DekabDE och att beslutet innehåller väsentliga formfel, eftersom kommissionen inte i tillräcklig mån har beaktat varför förutsättningarna i basdirektivet för att undanta DekabDE i polymera material skulle vara uppfyllda.

⁽¹⁾ EUT L 271, s. 48.

⁽²⁾ EUT L 37, s. 19.

Talan väckt den 13 januari 2006 – Mopro-Nord GmbH mot kommissionen

(mål T-6/06)

(2006/C 74/54)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Mopro-Nord GmbH (Altentreptow, Tyskland) (ombud: L. Harings, Rechtsanwältin, och C.H. Schmidt)

Svarande: Europeiska gemenskapernas kommission

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara punkterna 25–27 i kommissionens beslut av den 6 september 2005 om stöd nr N 363/2004 (EUT C

262, s. 5) i den del de grundas på de tyska myndigheternas försäkringar om att utgifter som uppkommit innan kommissionen hade godkänt detta särskilda anmälningsskyldiga stöd, avseende investeringsbidrag (investeringsstöd), inte berättigar till stöd,

- alternativt ogiltigförklara kommissionens beslut av den 6 september 2005 om stöd nr N 363/2004 (EUT C 262, s. 5) i dess helhet, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden ifrågasätter kommissionens beslut K(2005) 3310 slutlig av den 6 september 2005 om statligt stöd till byggandet av en anläggning för bearbetning av vassle. Mottagare av stödet är Mopro-Nord GmbH i Mecklenburg-Vorpommern. Kommissionen informerade Förbundsrepubliken Tyskland i det ifrågasatta beslutet om att det statliga stöd som denna stat hade anmält var förenligt med den gemensamma marknaden. Sökanden ifrågasätter beslutet, särskilt i den del det grundas på de tyska myndigheternas försäkringar om att utgifter som uppkommit innan kommissionen hade godkänt detta särskilda anmälningsskyldiga stöd, avseende investeringsbidrag (investeringsstöd), inte berättigar till stöd.

Till stöd för sin talan gör sökanden gällande att klaganden har gjort sig skyldig till en oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna. Sökanden hävdar dessutom att motiveringskyldigheten enligt artikel 153 EG, rättssäkerhetsprincipen och klarhetsprincipen har åsidosatts. Vidare har kommissionen genom det ifrågasatta beslutet åsidosatt artikel 4.3 i förordning (EG) nr 659/1999 ⁽¹⁾ och principen om god förvaltningssed. Det ifrågasatta beslutet strider även mot artikel 87.3 c EG i förening med gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till jordbrukssektorn. ⁽²⁾ Slutligen hävdar sökanden att kommissionens beslut utgör ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och diskrimineringsförbudet.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EUT L 83, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 28, 2000, s. 2 och EUT C 232, 2000, s. 19.

Talan väckt den 23 januari 2006 – Giant (China) mot rådet

(mål T-17/06)

(2006/C 74/55)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Giant (China) Co. Ltd (Kunshan, Kina) (ombud: advokaten P. De Baere)

Svarande: Europeiska unionens råd

Svarande: Europeiska gemenskapernas kommission

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara rådets förordning (EG) nr 1892/2005 ⁽¹⁾ av den 14 november 2005 om avslutande av den partiella interimsoversynen av antidumpningsåtgärderna beträffande import av cyklar med ursprung i Folkrepubliken Kina i den del den,
- avvisar sökandens anspråk på marknadsekonomisk ställning (MES),
- åsidosätter artikel 253 EG i det motivering varför sökandens anspråk på MES avslags, saknas,
- åsidosätter WTO:s regler genom att retrospektivt tillämpa krav på marknadsekonomi på kinesiska exportörer i vissa medlemsstater, och
- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden är ett aktiebolag bildat enligt kinesisk rätt som huvudsakligen tillverkar cyklar och delar till cyklar vilka exporteras till gemenskapen. Sökanden bestrider förordning nr 1892/2005 genom vilken den partiella interimsoversynen av antidumpningsåtgärderna beträffande import av cyklar med ursprung i Folkrepubliken Kina avslutades.

Till stöd för sin talan åberopar sökanden för det första samma påstådda åsidosättande av rådets förordning nr 384/96 (grundförordningen), och av artikel 253 EG som åberopats av sökanden i mål T-372/05. ⁽²⁾

Sökanden hävdar vidare att den ifrågasatta förordningen åsidosätter världshandelsorganisationens (WTO) regler genom att tillämpa krav på marknadsekonomi på kinesiska exportörer i fem medlemsstater vilkas antidumpningslagstiftning inte innehöll några sådana krav vid tiden för Kinas anslutning till WTO.

⁽¹⁾ EUT L 302, 19.11.2005, s. 22.

⁽²⁾ EUT C 315, 10.12.2005, s. 17.

Talan väckt den 19 januari 2006 – Zenab SPRL mot kommissionen

(mål T-33/06)

(2006/C 74/56)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Zenab SPRL (Bryssel, Belgien) (ombud: J. Windey och P. de Bandt, advokats)

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara Europeiska gemenskapernas kommissions beslut av den 9 november 2005 med referensnummer 648599;
- förklara att gemenskapen har ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar och förplikta kommissionen att betala sökanden (i) 36 707 euro i skadestånd som ersättning för de utgifter denne haft vid inbjudan att lämna projektförslag och (ii) ideellt skadestånd för den skada som orsakats dess goda rykte och den materiella skada som orsakats genom att projektet EuroVOD försenats samt utse en expert som skall bedöma skadans storlek,
- i vilket fall som helst förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förevarande talan rör ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 9 november 2005 om avslag på sökandens ansökan om ekonomiskt stöd från gemenskapen inom ramen för MEDIA Plus-programmet (inbjudan att lämna projektförslag INFSO/MEDIA/04/05) och ersättning för den skada som sökanden påstår sig ha lidit genom det omtvistade beslutet.

Sökanden har anfört två grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring. Den första grunden rör olaglig behörighetsöverföring från kommissionen till den grupp tekniska konsulter som givits i uppdrag att uttala sig om sökandens ansökan om ekonomiskt stöd.

Sökanden hävdar i sin andra grund att kommissionen har gjort sig skyldig till uppenbart oriktig bedömning som enligt sökanden gör att det omtvistade beslutet bör ogiltigförklaras. Sökanden hävdar i andra hand att motiveringen i det omtvistade beslutet är otillräcklig och motsägelsefull och inte ger möjlighet att förstå varför sökandens förslag har avfärdats.

Sökanden har vad avser skadeståndstalan begärt ersättning för den skada denne påstår sig ha lidit genom att kommissionen gjort en felaktig bedömning av det förslag som denne lämnade in som svar på inbjudan att lämna projektförslag, enligt principen om gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar. Sökanden hävdar att kommissionen har åsidosatt sin omsorgsplikt och principen om god förvaltning och att detta beteende utgör ett tydligt åsidosättande av gemenskapsrätten som gör att gemenskapen är skadeståndsansvarig.